

På skidor i Storlien.

Lärare och lärarinnor från hela landet.

Även magistern kan behöva en duvning ibland — här lär överlärare Thure Åkerlund i Enskede ut "nigsittande — ställ" åt spänstiga folkskollärare från hela landet.

DET VAR MED SPÄND förväntan jag gav mig iväg till Stockholms Centralstation anandag jul. Jag hade nämligen utsetts att som stipendiat bevista den av Svenska skiddelegationen på uppdrag av skolöverstyrelsen anordnade utbildningskursen i skidloppning för lärare och lärarinnor vid folkskolor. Vi voro c:a 130 st., som i Storlien skulle förkovra oss i den ädla skidloppningskonsten.

Vid resgodsinlämningen höll man på att pollettera skidor och väskor. Det var präktiga fjällskidor, de flesta av hickory. Och var utrustningen prima, så voro ägarna till densamma inte sämre. Högre, bredaxlade herrar med väderbitna ansikten trängdes omkring mig. Damerna gingo heller ej av för hackor, fast de voro avsevärt mindre i formatet.

Redan vid tågets ankomst hälsades vi välkomna till Storlien med glada fanfarer från trumpet och basun. Sedan bar det iväg till våra resp. förläggningar i Gamla och Nya Högfjället, i gårdar omkring och i järnvägsbyggnader. Vi samlades sedan för gruppindelning. "De som vill åka fort och där det är brant och litet farligt, ska samlas där borta", sade gymnastikdirektör Lindau. Och tänk, det var inte bara herrar utan även ett par damer, som anslöto sig till den "farliga" gruppen. Övriga fördelades så, att överlärare Thure Åkerlund, gymnastikdirektörerna Pontus Lindberg, Anders Nordlund och Valle Rahmqvist togo var sin grupp med herrar. Likaså fingo damerna sina gruppleddare i gymnastikdirektörerna Karin Ljungwaldh, Annickan Edde, Margit Davidson och lärarinnan Anna-Maja Edstam.

Snart nog voro vi ute i övningsbackarna. Det var förvånande att se, hur gott kursdeltagarna klarade sig. Övningarna fortsatte varje dag med inlärande av skidföringens alla finesser. Men det var ej nog med, att vi själva förvandlades till allt skickligare skidåkare, av våra ledare motog vi såväl genom råd som dåd anvisningar om, huru vi skulle kunna göra vår egen

undervisning i skidloppning så effektivt som möjligt å våra respektive hemorter.

PÅ KVÄLLARNA samlas vi till ett å två föredrag. Trots den ljuva trötthet, som sänker sig i ens leder efter en väl använd skiddag, lyssnar man med stort intresse på de intressanta föredragen. Med lic. Ch. Bernhardt, Storlien, talar om vinterhygien, frostsador och andra skador, som man kan ådraga sig under skidloppning. Och överläkare H. Dahlstedt, Östersås, talar om skolbarnens rörelsebehov, särskilt då rörelse ute i friska luften. Han hänvisar också till de intressanta rön, som gjorts av professor C. Schiötz, Norge, angående sambandet mellan kropp och intelligensutvecklingen.

Om en skidloppares utrustning talar generalmajor Ivar Holmquist, och kapten Olle Rimfors, Östersund, ivrar i sitt föredrag ej blott för skidornas rätta smörjning utan även för deras rätta förvaring. Ur den sistnämnda synpunkten gillar han varken moderna värmeledningshus eller fuktiga källare i mindre moderna hus, nej, det rätta tycktes vara "ett mindre, fristående hus ute på gården".

Hur det går till att förfärdiga skidor i skolan, talar överlärare Th. Åkerlund om. Bl. a. konstaterar han, att skidfärdigheten bland skolbarnen i många fall står i direkt proportion till skidskjöldens omfattning i skolorna. En sak att observera av skidlärare och skolstyrelser över hela landet!

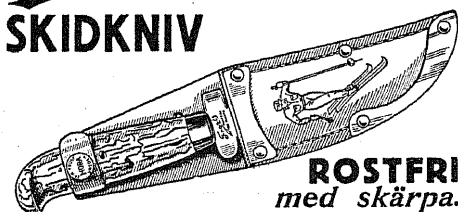
Magister Rahmqvist talar om skidtävlingar och märkesprov för skolungdom.

I ett mycket personligt och av varm känsla präglad föredrag delgav gymnastikdirektör Helge Lindau kursdeltagarna sina åsikter om skidloppning med skolungdom. Hans påpekande om vikten och även välsignelsen av att en lärare någon gång sammanträffar med sina elever ute på skidåkning eller att de tillsammans utöva någon annan friluftssport gjorde ett starkt intryck på oss, särskilt som många av oss ha haft liknande erfarenheter.

Ett av de sista föredragen på kursen hölls av sekreterare C. Nordenson. Han talade om skolungdomens allmänna fjällfärder. Efter hans föredrag ville applåderna aldrig sluta. Säkert voro dessa ej endast ett tack från kursdeltagarna för kvällens föredrag och för det arbete av sekreterare Nordenson, som möjliggjort för oss att få vara med på denna underbara kurs, utan de voro också en hyllning till den man, som gjort så mycket för att flytta den härliga, livande svenska fjällvärlden närmare Sveriges ungdom.

På nyårsaftonen talade "skidgeneralen" Holmquist. Han hade funnit det vara en ovärderlig tillgång för såväl officeren som läraren, om denne var en god sportman. Det går mycket lättare att då "ta" pojkar. För övrigt formade sig föredraget till en idrottens "Höga visa", där föredragshäl-

Frosts pat. SVENSKT PATENT № 84013
NORSKT PATENT № 55855
SKIDKNIV

ROSTFRI
med skärpa.

Spec. konstr. för skrapning av såväl skidans styrband som övriga ytor vid isbildning och omvallning. Solitt, elegant och förstkl. utförande. Knivens längd 22,5 cm. Pris kr. 4.—. Knivens längd 20,5 cm. Pris kr. 3.75. Hos alla välsort. järn- och sportaff.

Böhlmark & C:o, Mora.

(Forts. å sid. 5.)

Storlien . . .

(Forts. fr. sid. 1.)

laren icke blott framhöll idrotten och friluftslivets värde i den fysiska fostrans tjänst utan även dess karaktärsdanande betydelse.

DET VAR FÖRUNDERLIGT så mycket man fick uppleva på de sju dagarna i Storlien. Allt var på ett underbart sätt tillrättalagt för kursdeltagarna. Den saken hade kursstyrelsens intendent, överlärare Aug. Dalfors, tillsammans med föreståndaren för Storliens turiststation, direktör Gunnar Fries, dragit försorg om. Som kursens överledare var rektor Sam Mårtensson allestädes närvarande. Och ansiktena lyste upp, då han strödde roligheter kring sig ur sin lugna humors rika källa.

När lärarfolk komma samman, är det helt naturligt, att man talar om de olika skolämnena, om svårigheten att hinna med allt, som trängs på skolans schema. och sådant. Om denna tidnings läsare kunnat vara med på ett hörn, skulle de säkerligen ha glatt sig åt det starka intresse och de långvariga överläggningar, som vi dels i de olika grupperna, dels man och man emellan ägnade åt orienteringsövningar i skolorna och andra former av friluftsliv. De resultat vi kommo till fordra nog sitt eget kapitel, men här bör dock framhållas, att orientering är en sak, som börjat bedrivas även i folkskolan och som med tiden säkerligen kommer att vinna allt större utbredning.

Obevekligt närmade sig tiden för avresan. Åter skallade blåsarnas hälsning vid stationen, denna gång var det avskedshälsning. Visst var det vemodigt att skiljas från det glada livet på de snötyngda vidderna, nog hade vi fått den längtan till fjällden, varom rektor Mårtensson talat. Men inom oss fanns en glad förvissning om, att vi hade fått någonting värdefullt att ge åt den ungdom, som vi skola fostra.

H. Grundström.